

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967561584/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

sonlig ikke kiendte mig, fattet et Slags Yndest for mig, og havde ved hendes Broder, som Lieutenant, adskillige Gange ladet mig indbyde til sig, maaskee af Medlidenhed og for at sætte lidt Skik paa mig, hvilket jeg vel kunde trænge til. Men jeg, som desuden af Naturen var undseelig, var noget bange for hendes Bekiændtskab, som jeg altid har været for de saakaldte lærde Damer, da de ofte ere satiriske for at lade deres Vittighed beundre og paastaaende, som Herrerne altfor meget af Høflighed maae have Overbærenhed med. En deilig Sommermorgen var jeg gaaet til Rosenborg Have, hvor jeg pleyede at opholde mig, førend jeg skulde gaac paa Paraden, og havde udvalgt mig et af de meest afsides Lysthuse, hvori jeg sat og læste. Paa engang fornem jeg, at et vandrende Selskab nærmede sig til mit Opholdssted, jeg vilde da strax forlade det; men Jfr. Biehl, som var en af Damerne, kaldte paa mig og sagde: »nu skal De ikke undgaac mig«. Høflighed bød mig da at bie, og jeg slap da ikke fra hende, førend Parade-Tiden ikke tillod mig et længere Ophold i Haven. Jeg maatte ved min Bortgang love snart at besøge hende, og det skete, skiondt de første Gange ikke ret gierne; men siden, jo mere jeg lærte hende at kiende, blev hun en af mine kiæreste Veninder, som hun forblev til hendes for mig altfortidlige Død. Jeg er forsikkert om hendes oprigtige og trofaste Venskab, fra vort første Bekiændtskab, for mig. Efter hendes Ønske tog hun min Silhouette indfattet i en Pretension, med paa Brystet i Graven. Hendes Portrait, en mignature, som hun skænkede mig, har jeg ladet stikke i Kobber mange Aar efter hendes Død, og hendes Navn staaer iblandt mine afdøde Venners, paa det Monument, som jeg har ladet sætte i Sanderumgaard's Have. Hendes Venskabs kiære Minde følger mig til min Grav.«

På mange punkter minder Bülow's fortælling her om den historie Biehl giver om deres venskab. Men de to beskrivelser kan alligevel

ikke umiddelbart sammenlignes. Deres tilblivelsestidspunkter ligger så langt fra hinanden, at de ikke længere kan siges at beskrive det samme. Biehl skrev, mens venskabet var på sit højdepunkt, og hun selv nærmede sig døden. Hendes beskrivelse er en forfatters næsten lyriske omskabelse af en virkelig og nylig oplevelse til tidløs litteratur. Hendes evne til at gribe øjeblikket og fastholde det i ord er novellekunstnerens. Helt anderledes forholder det sig med Bülow's beskrivelse, som i øvrigt sikkert ikke er uafhængig af hendes. Da han mange år efter kom til dette afsnit i sin selvbiografi, har han velsagtens taget sit gamle brev fra Dorothea frem og genlæst, hvad hun skrev »om emnet«. Derefter har han udformet sin i kærlig erindring om sin afdøde veninde, som en bekræftelse af og en kommentar til hendes.

Bülow var ikke forfatter, men førte en stemningsfuld pen. Han var en personlighed i politik og kultur, som skrev sine erindringer med sikker fornemmelse for, at det kunne have eftertidens interesse at kende »manden bag masken«. Da han testamenterede sine papirer til Sorø Akademi nedlagde han sine selvbiografiske optegnelser i en særlig forsejlet pakke, som først måtte åbnes 30 år efter hans død. Pakken kom i 1838 til Frederik VI personligt, fra ham gik den videre til Christian VIII og i 1840 til Gehejmerådet, det nuværende Rigsarkivet, hvor den stadig er. I denne særligt hemmelige pakke til offentligheden nedlagde han yderligere sin Dagbog fra 1783-1792 samt en pakke med forskellige optegnelser og en pakke mærket »E« med Clemens' stik af Biehl (Jfr. Rohde, s. 71-78).

Der er altså på den ene side ingen tvivl om, at Bülow ønskede mindet om sig selv såvel som om Biehl bevaret. På den anden side er det, han fortæller om Biehl, en aldrende herres kraftigt sorteret tilbageblik på et højdepunkt i hans ungdom. Friis mener at kunne datere nedskrivningen af selvbiografien til ca. 1810 med senere